

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 218/2026-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Michalom Vlkolinským, advokátom, Námestie SNP 87/8, Zvolen, proti postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/108/2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

2. Návrhu na pozastavenie účinkov uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/108/2025 z 15. januára 2026 **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/108/2025. Sťažovateľ navrhuje uložiť krajskému súdu povinnosť konať vo veci vedenej pod sp. zn. 11Co/108/2025 bez zbytočných prietáhov. Požaduje tiež priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 3 500 eur a náhradu trov konania. Navrhuje tiež, aby ústavný súd podľa § 130 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pozastavil účinky uznesenia krajského súdu sp. zn. 11Co/108/2025 z 15. januára 2026.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica 8. novembra 2025 domáhal uloženia

povinnosti žalovanému [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov priamym predajom akejkoľvek tretej osobe alebo predajom formou verejnej obchodnej súťaže k bytu špecifikovanému v podanom návrhu. Sťažovateľ podaným návrhom napádal postup žalovaného v súvislosti so začatím vykonávania dobrovoľnej dražby bytu, ku ktorému sú nejasné vlastnícke a spoluvlastnícke práva po porúčiteľoch – jeho rodičoch [REDACTED] a [REDACTED], u oboch po 1/2, pričom prebiehajú dedičské konania po matke aj otcovi a na návrh jeho brata [REDACTED] aj súdne konanie o určenie, že predmetný byt patrí do dedičstva. Okresný súd uznesením sp. zn. 9C/63/2025 zo 17. novembra 2025 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol s odôvodnením, že nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok na vydanie navrhovaného neodkladného opatrenia. Okresný súd nepovažoval zo žiadnych sťažovateľom predložených listinných dôkazov za osvedčené, že by dražba bola vedená v rozpore so zákonom. Poukázal na to, že z návrhu sťažovateľa nevyplýva, že by spochybnil existenciu a výšku nedoplatku na úhradách spojených s užívaním bytu, ale spornosť vidí v tom, že podielovému spoluvlastníkovi dotknutého bytu, t. j. obchodnej spoločnosti, kde je sťažovateľ jediným spoločníkom a konateľom, nebola doručená žiadna výzva na zaplatenie nedoplatku. V tejto súvislosti objasnil, že táto námietka môže byť uplatnená v konaní o neplatnosť dražby.

3. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 11Co/108/2025-109 z 15. januára 2026 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Krajský súd poukázal na to, že podľa aktuálneho listu vlastníctva sú podielovými spoluvlastníkmi sporného bytu brat sťažovateľa [REDACTED] v podiele 1/2 a v podiele 1/2 je evidovaná obchodná spoločnosť [REDACTED] ktorej jediným spoločníkom a konateľom je sťažovateľ, a teda títo spoluvlastníci majú povinnosť v zmysle zákonných ustanovení odvádzať pravidelné mesačné úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu a preddavkové platby do fondu prevádzky, údržby a opráv bytového domu. Za [REDACTED] [REDACTED], tak má činiť jej spoločník a konateľ, sťažovateľ, ktorý podľa vlastného tvrdenia predmetný sporný byt užíva a obýva. Krajský súd neakceptoval argument sťažovateľa, v zmysle ktorého neexistuje pohľadávka žalovaného na úhradách na spornom byte voči spoluvlastníkom z dôvodu, že jeho spoločnosti ako spoluvlastníkovi bytu neboli doručené zálohové predpisy platieb. Krajský súd uviedol, že spoluvlastník bytu má zákonnú povinnosť platiť uvedené úhrady, a pokiaľ spoločnosť sťažovateľa nemala vedomosť o ich výške, mala možnosť (povinnosť) sa aktívne zaujímať o tieto skutočnosti. Krajský súd poukázal na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu, z ktorého vyplynulo, že spoločnosť sťažovateľa dlhodobo neuhrádza žiadne náklady spojené s užívaním bytu a ani následné vyúčtovania skutočných nákladov, pričom doporučené zásielky od správcu si nepreberá, a tiež na to, že správca oznámil obchodnej spoločnosti sťažovateľa prostredníctvom konateľa – sťažovateľa, že v prípade neuhradenia uvedenej pohľadávky do 30 dní od doručenia oznámenia pristúpi k výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby. Dodal, že sťažovateľ nespochybnil výšku dlhu, netvrdil ani nepreukazoval žiadne úhrady správcovi a neuviedol ani v odvolaní, v čom konkrétne vidí nesprávnosť výpočtu dlhu žalovaným, pre ktorý má prebiehať dobrovoľná dražba. Tvrdenie sťažovateľa, že súdne a dedičské konania po právnych predchodcoch sťažovateľa a jeho brata môžu mať za následok,

že sťažovateľ ako fyzická osoba sa stane spoluvlastníkom bytu a tiež účastníkom dražby, krajský súd vyhodnotil ako aktuálne bez vplyvu na posúdenie otázky existencie a výšky pohľadávky žalovaného ako správcu predmetného bytu a zástupcu vlastníkov bytov ako záložných veriteľov. V nadväznosti na možnosť upustenia od dražby pri splnení dlhu, pre ktorý bola dražba navrhnutá, krajský súd poukázal na to, že z obsahu preskúmaného spisu nevyplýva, že by dlžník uhradil (začal uhrádzať) plnenia spojené so svojím bývaním v dotknutom bytovom dome.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta:

- a) Uznesenie krajského súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné, keďže jeho nosný dôvod nemá oporu v zákone a predstavuje rozpor medzi použitým právnym záverom a skutkovým stavom, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 13 dohovoru.
- b) Krajský súd pochybil pri hodnotení osvedčených dôvodov na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže pohľadávka, pre ktorej neuhradenie malo dôjsť k začatiu výkonu záložného práva, ani nevznikla, pretože žalovaný nedoručil podielovému vlastníkovi predmetu dražby (obchodnej spoločnosti ██████████) žiaden právoplatný doklad. Sťažovateľ predložil súdu dôkazy o tom, že žalovaný vystavoval a doručoval doklady na nežijúcu osobu.
- c) Krajský súd sa v rozpore so zákonom snažil preniesť dôkazné bremeno v súvislosti s existenciou a so splatnosťou pohľadávky zo žalovaného na sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Ústavný súd považoval za potrebné najskôr ustáliť predmet konania pred ústavným súdom vymedzený sťažovateľom. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/108/2025. V odôvodnení sťažnosti je uvedené, že sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru. V záverečnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje prijať na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť pre namietané porušenie svojho „základného práva na inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy“ postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/108/2025. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Ústavný súd neprihliadol na namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, vychádzajúc

zo svojej judikatúry, v ktorej stabilne konštatuje, že text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 600/2021, I. ÚS 381/2024, IV. ÚS 144/2026). Ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom.

7. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014). Ústavný súd sa preto môže zaoberať ústavnou sťažnosťou z hľadiska jej vecnej stránky iba v prípade, ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti.

8. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že jeho viazanosť návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti najmä petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáhal v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). To platí o to viac, keď je sťažovateľ kvalifikovane právne zastúpený advokátom ako v tomto konkrétnom prípade. V petite ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/108/2025 a navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v uvedenom konaní bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadost'učinenie vo výške 3 500 eur a náhradu trov konania. Ústavný súd konštatuje, že takto konštruovaný petit ústavnej sťažnosti smeruje k námietke zbytočných prietahov v konaní. Z obsahu ústavnej sťažnosti však nevyplýva žiadna argumentácia, ktorá by smerovala k namietaniu zbytočných prietahov v napadnutom konaní. Sťažovateľova argumentácia obsiahnutá v texte ústavnej sťažnosti je založená na námietke arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti však nenavrhol vysloviť porušenie svojich práv predmetným uznesením krajského súdu ani nenavrhol zrušiť uznesenie krajského súdu. Uvedené ústavnú sťažnosť z hľadiska jej obsahu stavia do roviny neurčitosti a zmätočnosti.

9. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom a nie je úlohou ústavného súdu formulovať a dotvárať ústavnú sťažnosť ani dedukovať a hádať, čo sťažovateľ ústavnou sťažnosťou sleduje a z akých skutkových a právnych dôvodov (m. m. I. ÚS 28/2023). V tomto prípade odôvodnenie ústavnej sťažnosti (argumentácia obsiahnutá v jej texte) vôbec nekorešponduje s navrhovaným petitom ústavnej sťažnosti, keď v texte ústavnej sťažnosti sťažovateľ atakuje arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu vo veci konania o neodkladnom opatrení, čomu vôbec nezodpovedá petit ústavnej sťažnosti, ktorý smeruje

k vysloveniu porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/108/2025, uloženiu povinnosti krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a povinnosti zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. V prípade, ak sťažovateľ chcel namietat porušenie svojich základných práv rozhodnutím krajského súdu, mal v tomto znení formulovať petit, ktorého obsahom by bol aj návrh na zrušenie predmetného rozhodnutia.

10. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa petitu a odôvodnenia ústavnej sťažnosti ako esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti, ústavný súd kvalifikovane zastúpeného sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 233/2021, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 59/2022, IV. ÚS 162/2024, I. ÚS 381/2024).

11. Keďže ústavná sťažnosť neobsahuje ústavnoprávne relevantnú argumentáciu, ktorá by umožňovala prieskum namietaných porušení v požadovanom rozsahu, ústavný súd ju odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

12. Podľa § 130 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd pozastavil účinky napadnutého uznesenia krajského súdu, keďže jeho vykonateľnosť umožňuje pokračovanie výkonu záložného práva a podľa sťažovateľa hrozí nenapraviteľná ujma spočívajúca v strate bytu, ktorý je predmetom dedičského konania, a nemožnosti uspokojenia pohľadávok veriteľov v plnom rozsahu. Vychádzal pritom z prezumpcie, že ústavná sťažnosť je „*prima facie*“ dôvodná, keďže napadnuté rozhodnutie je založené na neexistujúcej zákonnej povinnosti sťažovateľa a na neprípustnom prenose dôkazného bremena. Pozastavením účinkov napadnutého rozhodnutia tak nedôjde k zásahu do verejného záujmu, keďže ide o dočasné opatrenie do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti.

14. Ústavný súd poukazuje na to, že pozastavenie účinnosti je prípustné len pri dôvodoch zakladajúcich reálne, bezprostredné a konkrétne (dostatočne intenzívne) ohrozenie základných práv a slobôd, hrozbu značnej hospodárskej škody alebo iný vážny nenapraviteľný následok, pričom ústavný súd musí vyvažovať účinnú ochranu ústavnosti s požiadavkami právnej istoty, demokracie a prezumpcie ústavnosti. Cieľom takéhoto predbežného opatrenia je zaistiť poskytnutie efektívnej a účinnej ústavnej ochrany zo strany ústavného súdu v konaní o samotnej ústavnej sťažnosti. Ak je zřejmé, že v konkrétnom prípade existujú dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre nesplnenie podmienok konania alebo zjavnú neopodstatnenosť, v dôsledku čoho je vylúčené, aby jej po meritórnom prerokovaní bolo možné vyhovieť, neprichádza do úvahy ani to, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k tomu záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť v celom rozsahu (bod 1 výroku

uznesenia), preto neprichádzalo do úvahy, aby v časti návrhu na pozastavenie účinnosti napadnutého rozhodnutia ústavnej sťažnosti vyhovel (bod 2 výroku uznesenia).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2026

Peter Molnár
predseda senátu